

Летюче дерево

Юрій Ярмиш

Хмаринки плывуть у небесній блакиті. Хмаринки... Он – схожа на білу троянду. Там он – як корабель з вітрилами. А на самісінькому обрії – наче рожеве дерево летить, махає дивним віттям... А й справді – було таке Дерево. Росло на нашій землі, тягнулося до чистого неба і мріяло:

– В мене віти – мов крила. Та й на інших я не схоже. Бо рожеве. Ой, коли б хто знав, як набридло мені тут! Кожен день ті ж самі берізки та ясени... Вітре-вітрило, чародію небесний, понеси мене в небо, кудись на край світу, тільки далі від нашого лісу!

– Це я мо-о-жу! – зашелестів у лісових вершинах Вітер.– Це я мо-о-жу! А чи не жалкуватимеш потім? Бо я й сам не знаю, де опушу тебе... І ще знай: чарівна сила моя діє лише раз...

– Ой Вітроньку,– благало Дерево,– мені все одно, де жити, тільки б з хмарками привітатися, далі від нашого лісу залетіти!

– Гар-а-а-азд! – погодився Вітер.– А тепер трима-а-ай-ся!

Він розігнався, захопив Дерево за віти, видер з корінням і поніс до хмар.

А воно раділо:

– Ой, як гарно! Хай усі бачать, що й дерево може, як птах,літати! Хай усі знають: в якій землі захочу, там і пушу коріння!

І поніс Вітер те Рожеве Дерево над озерами й морями, над горами й лісами. А коли зморився в дорозі, опустив його біля теплої річки – корінням у якусь ямку. Дмухнув, присипав вогкою землею:

– Рости на здоров'я! В мене справ – не перелічити. Прощавай!

Роздивилося Рожеве Дерево навкруг себе. Райдужні пташки літають, високі, без жодної гілочки дерева ростуть – тільки на верхівках велике, як лопух, листя хитається.

Прудкі руді звірята з довгими хвостами з дерева на дерево скачуть. Спека – аж трава у полудень ж ухне. І нічого схожого на рідний ліс. Ні білих берізок, ні ясенів, ні набридлого Соловейка.

Рожеве Дерево перезнайомилося з усіма сусідами та й стало собі рости. Виявилось, що непосидючі руді звірятка звалися мавпочками. Вони чіплялися хвостами за гілки, весело розгойдувалися, злазили на самісінький вершечок. Райдужні пташки пронизливо галасували, свистіли вдень і вночі.

Незабаром на Рожевому Дереві дозріли зернятка. Тепер воно чекало, коли навколо зашумлять дрібним листом рожеві парості – його маленькі діти.

Та зернятка падали в розпечений ґрунт і, мабуть, всихали там.

Жодної парості не з'явилося поруч. І це дуже непокоїло Дерево...

Минав час. Рожеве Дерево почало вже забувати свій ліс. Колишнє життя здавалося йому давнім сном, сивою казкою.

Але одного тихого ранку воно несподівано побачило на своїй гілці сіренького Соловейка і жовтогарячу Іволгу!

Дерево зраділо:

– І вам теж набридло серед берізок та кленів? Хочете тут оселитися?

– Ні, зовсім не набридло! – відповів Соловейко. – Просто в наших краях зараз холодно. Зима!

І Соловейко з Іволгою почали шукати комашок – вони зголодніли в довгій дорозі.

Другого дня Рожеве Дерево знову спитало:

– Чому ви не співаєте, як оці райдужні пташки? Хіба вам тут не подобається?

– Ми співаємо тільки в себе, на рідній землі! – відказав Соловейко.

Пташки гостювали кілька місяців, а там почали збиратися в дорогу.

– Вже надходить весна! Тепло стане в нашому лісі!
– раділа Іволга.

– Як гарно, коли гілочки прикрашаються бростю, коли зелене листячко полонить увесь ліс! – мріяв Соловейко.

Дерево слухало пташок, а далі тихенько попрохало:

– Я одне тут.– В його шелестінні Соловейко з Іволгою почули сум.– Діточок немає... Візьміть, будь ласка, мої зернятка – киньте їх в тому лісочку, на тій самій галявині, де я народилося...

І знову минав час. Тепер Рожеве Дерево щороку нетерпляче чекало Соловейка й Іволгу:

– Ну, як там? Чи проклюнулися з моїх зерняток малі діти, чи живі-здорові?

– Проклюнулися! Ростуть, зеленіють, живі и здорові! А такі милі та гарні. Вам кланяються, У гості до себе запрошують!

Одного дня до Дерева навідався сам чародійник Вітер:

– Як тобі в цих місцях? Переказували мені – не дуже добре.

– Хочу додому, на рідну землю...– зашелестіло Дерево кожною гілочкою.

– Але я ж казав тобі, моя сила діє лише раз. Чому ж ти тоді не послухало?

– Хай шумлять восени холодні зливи, хай лютує мороз узимку,– хочу до рідного лісу!

Вітер схвилювався.

Війнув крилами.

– Добре, спробую якось тобі зарадити!

...Хмаринки пливуть у небесній блакиті.

Хмаринки...

Он – схожа на білу троянду. Там он – як корабель з вітрилами.

А на самісінькому обрії Дерево Рожеве летить,
тріпоче дивним віттям.

Рідну землю вітає.